

सौरभ कुंभार

आगतुक

या मित्रांनो! घेऊन जा! लुटा! लुटा! लुटून न्या!

आगंतुक-एक भयकथा

हे पुस्तक फुकट नाही

यामागे अनेकांचे कष्ट व पैसे आहेत.

पण तरीही आम्ही ते वाचकांना विनामूल्य घेऊ देतो.

कारण ई पुस्तक एकदा बनलं की एकजण वाचो वा एक लाख.

आमचं काहीच कमी होत नाही.

उलट आनंद वाढतो, मजा येते.

पण

तुम्ही ते फुकट का घ्यावं?

तुम्हालाही काही देता येईल.

असे काही द्या ज्याने ई साहित्यच्या लेखकांना, टीमला आणि तुम्हाला आनंद मिळेल

आणि तुमचं काहीच कमी होणार नाही.

तुम्ही आशिर्वाद आणि शुभेच्छा द्या

लेखकांना फोन करून दाद द्या

आपल्या मित्रांचे मेल पत्ते आम्हाला द्या

मित्रांना आमच्याबद्दल मेल आणि Whatsapp करा

ई साहित्यचे फेसबुक पेज, इन्स्टाग्राम, टेलिग्राम यांवर स्वतः जा व इतरांना

आमंत्रित करा. सोशल मिडियावर ई साहित्यचा प्रचार करा.

सर्वात बहुमोल अशा तुमच्या सूचना द्या

दाद म्हणजे स्तुतीच असावी असे नाही. प्रांजळ मत, सूचना, टीका, विरोधी मत यांचे स्वागत आहे.

प्रामाणिक मत ज्याने लेखकाला व ईसाहित्य टीमला प्रगती करण्यासाठी दिशा ठरवण्यास मदत होईल.

मराठीत अधिक कसदार लेखन व्हावे व त्यातून वाचक अधिकाधिक प्रगल्भ व्हावा. अखेर संपूर्ण समाज एका

नव्या प्रबुद्ध उंचीवर जात रहावा.

ई साहित्य प्रतिष्ठान

सादर करत आहे

आगंतुक-एक भयकथा

लेखक : सौरभ कुंभार

आगंतुक-एक भयकथा

लेखक : सौरभ दत्तात्रय कुंभार

पत्ता - कवठेमहांकाळ, जिल्हा-सांगली

संपर्क क्रमांक- ७३८५३६००९७

Email : saurabhdkumbhar008@gmail. com

मुखपृष्ठ : महेश कुंभार

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रूपांतर करण्यासाठी लेखकाची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई (दंड व तुरुंगवास) होऊ शकते.

This declaration is as per the Copyright Act 1957 read with Sections 43 and 66 of the IT Act 2000. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक: ई साहित्य प्रतिष्ठान :

www. esahity. in
www. esahity. com
esahity@gmail. com
eSahity Pratishthan
eleventh floor
eternity
eastern express highway
Thane. 400604

प्रकाशन: २४ ऑक्टोबर २०२१
(अश्विन वद्य संकष्ट चतुर्थी शके १९४३)

©esahity Pratishthan®2021

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध.
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फॉरवर्ड करू शकता.
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचनाव्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ई-साहित्य प्रतिष्ठानची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे.

परिचय

सौरभ कुंभार हे एक मेकॅनिकल इंजिनियर आहेत. त्यांचं मूळ गाव सांगली जिल्ह्यातील कवठेमहांकाळ असून ते सध्या पुणे येथील एका कंपनीत जॉब करत आहेत.

लहानपणापासूनच सौरभ यांना कथा, कादंबरीचं प्रचंड कुतूहल आणि वेड होतं. कमी वयात चांगली पुस्तकं हातात पडत गेली आणि त्यांनी वाचनाला सुरुवात केली. व. पु. काळे, रणजित देसाई, शंकर पाटील आणि सुहास शिरवळकर यांच्या पुस्तकांचा त्यांच्या लेखनावर विशेष प्रभाव जाणवेल. त्यांच्या लेखनातील वेगवान आशय आणि क्रमाक्रमाने वाढत नेलेली उत्कंठा वाचकाना जाणवेलच.

सौरभ यांना इंग्रजी कादंबरी वाचनाचीही खूप आवड आहे. त्यांनी चेतन भगत, पाउलो कोएलो सारख्या नावाजलेल्या लेखकांची बरीच पुस्तके वाचली आहेत.

कॉलेजमध्ये असतानाच सौरभ यांचा कल कविता, कथा, कादंबरी यांच्याकडे जास्त होता. त्यांनी कॉलेज जीवनावर आधारित "SOMEBODY Once Told Me" नावाची एक इंग्रजी कादंबरी लिहली आहे. चारुतासागर साहित्य महोत्सवात नवोदित इंग्रजी लेखक म्हणून त्यांचा गौरव करण्यात आला आहे. या व्यतिरिक्त ते मराठी आणि हिंदी कविता पण लिहितात. कमीत कमी शब्दांत परिणाम साधणारे कौशल्य त्यांच्याकडे आहे.

ईसाहित्य परिवारात ते आगंतुक या पकड घेणाऱ्या पुस्तकाद्वारे दमदार प्रवेश करत आहेत. वाचक त्यांचे जोरदार स्वागत करतील याची खात्री आहे.

ज्यांनी मला शिकण्याची प्रेरणा आणि उमेद दिली
जेणेकरून मी आज इथंवर पोहचू शकलो..

लिहू शकलो..

आई- वडील

आणि

गुरुजनांस अर्पण!

सौरभ कुंभार

"मनोगत.."

रोजच्या जीवनात वेगवेगळ्या गोष्टी आपल्या कानावर पडत असतात. गोष्टी सांगण्याचं बाळकडू आपल्या आजी-आजोबांकडूनच सुरू होतं. फावला वेळ मिळाला की आई-बाबांकडून ही बऱ्याच नवीन गोष्टींचा उलगडा होतो.

कधी कुठल्या तरी निमित्ताने भेटलं की नातेवाईक पण तेवढ्याच हक्काने नवनवीन गोष्टी सांगत असतात. एखाद्या वेळेस दूरच्या प्रवासात अनोळखी व्यक्ती पण जवळची होऊन जाते आणि मग चर्चेला सुरुवात होते.

मित्र-मैत्रिणी पण यात बरंच आघाडीवर असतात बरं का! एखादी मैफिल बसली की त्यांचे रंगवून सांगितलेले किस्से ऐकताना रात्र पण कमी पडते.

असंच दरवेळी सगळे भेटायचे, बोलायचे, मैफिली रंगवायचे.. पण मी मात्र शांत शांत असायचो. त्यांचं सगळं ऐकून घ्यायचो. खरं तर बोलण्यासारखं.. सांगण्यासारखं.. बरंच काहीसं माझ्याकडं असायचं.. पण काही गोष्टी या पाच दहा मिनिटांच्या किस्स्या पलीकडच्या असतात. त्यातलाच एक भयंकर रंगणारा विषय म्हणजे भुतांच्या गोष्टी. माझ्या कडे असलेल्या कथा पाच-

दहा मिनिटात सांगून संपवून मला त्या कथेमागचं गांभीर्य आणि रंजकता दोन्ही घालवायचं नव्हतं. मग मी लिहायचं ठरवलं. या आधी या विषयावर मी कधीच लिखाण केलं नव्हतं. हा माझा पहिलाच प्रयत्न आहे. बघता बघता कथेनं कादंबरीचं रूप घेतलं.

भुतं खरंच अस्तित्वात असतात का? की भूत ही फक्त एक संकल्पना आहे? भूत हा केवळ आभास तर नव्हे ना? असे सर्रास प्रश्न सगळ्यांना पडतात. या प्रश्नांची उत्तरे अजून मिळाली नाहीयेत. कदाचित कधीच मिळणार नाहीत पण बऱ्याचदा भुतांच्या बाबतीत खूप गोष्टी ऐकायला मिळतात. अशाच गोष्टींचा आधार घेऊन ही काल्पनिक कथा लिहली गेली आहे. कुणाच्याही भावना दुखवायचा आमचा मुळीच उद्देश नाही.

या कथेचा मूळ हेतू केवळ आणि केवळ मनोरंजन हाच आहे!

ज्याच्या मुळे वाचनाची आवड निर्माण झाली आणि वेळोवेळी चांगली पुस्तकं मिळत गेली असे अभय कुंभार(नंदू दादा) याचा मी आजन्म ऋणी आहे.

माझ्या आयुष्यातील चढउतारात नेहमी माझ्या पाठीशी उभे असणारे बंधू शरद कुंभार आणि सुशिल कुंभार

अधून मधून माझ्या लिखाणाबद्दल विचारून नवनवीन प्रेरणा देणाऱ्या कल्याणी शरद कुंभार आणि मोनिका सुशिल कुंभार

प्रत्येक भाग लिहून पाठवल्या नंतर लवकरात लवकर वाचून प्रामाणिक मत मांडणी करणारा माझा पहिलावहिला वाचक-अक्षय सनगर.

कादंबरी पूर्ण झाल्यानंतर ती वाचून मनभरून कौतुक करणारे मनीष कुंभार आणि आशिष शिंदे यांचा ही तितकाच मोलाचा वाटा आहे.

असं म्हणतात की मुखपृष्ठ हा पुस्तकाचा आणि कथेचा चेहरा असतो. त्या चेहऱ्याकडे पाहूनच लोक कथेकडे आकर्षित होतात. मला जसं हवं होतं तसं हुबेहूब चित्र काढून कथेला जिवंतपणा आणल्याबद्दल महेश कुंभार याचा सदैव ऋणी राहिल.

ई साहित्य टीमचे सुनीळ सामंत सर यांनी वेळोवेळी मार्गदर्शन करून मोलाचं सहकार्य केलं. त्यांच्या मुळेच ही कादंबरी अगदी कमी कालावधीत प्रकाशित होत आहे.

या कथेचं कादंबरीत रूपांतर होण्यासाठी ज्यांनी ज्यांनी प्रत्यक्ष अप्रत्यक्षपणे मदत केली अशा मित्र परिवाराचं सुद्धा..

शतशः आभार.. !

सौरभ कुंभार

नकटीच्या लग्नाला सतराशे विघ्न म्हणतात ना ते काही खोटं नाही. पण दिसायला सुंदर अशा सुकांताचं असंच काहीसं झालं होतं. म्हादा पाटलांच्या या लाडक्या लेकीचं लगीन ठरता ठरत नव्हतं. दरवेळी बोलणी व्हायची पण पक्कं काय ठरायचं नाय. अखेर योग जुळला आणि भैरववाडीच्या सर्जेरावांसोबत सुकांताचं लगीन ठरलं.

रावसाहेब पाटलांच्या एकुलत्या एक मुलाचं म्हणजे सर्जेरावांचं लगीन थाटामाटात पार पडलं. पण या समद्याला नकळतपणे कुणाची तरी वाईट नजर लागली. एका क्षणात होत्याचं नव्हतं झालं. जे घडलं असं सपनात पण वाटलं नव्हतं ते घडलं होतं...

आगंतुक-एक भयकथा

लेखक- सौरभ दत्तात्रय कुंभार

कवठेमहांकाळ, जिल्हा-सांगली

मो. नं- ७३८५३६००९७

भाग १

कार्रीं कुर्र आवाज करत बैलगाड्या निघू लागल्या. पाच एक बैलगाड्या एका मागं एक गुबु गुबु करत धावत होत्या.

बैलांच्या गळ्यातील चाळेचा आवाज जवळ येईल तसं जास्तच घुमू लागला. आळस करणाऱ्या बैलावर सटा सट चाबकाचे फटके पडू लागले. एका कामचुकार बैलामूळे दुसऱ्या बैलाला बी निमूटपणे मार खावा लागायचा. शिंग रंगवल्याली ती तरणी बांड बैल चाबकाच्या भीतीनं पळू लागली.. बैलगाड्याचा आवाज पहाटंच्या त्या शांत वातावरणात गावभर घुमू लागला.

"एवढ्या पहाटंचं बैलगाड्या कुठं निघाल्यात ओ", पिरा लव्हाराच्या शेजारी झोपलेल्या त्याच्या म्हाताऱ्या बायकोनं विचारलं.

"म्हादा पाटलाच्या धाकल्या लेकीचं लगीन हाय", पिरा म्हणाला.

"ती लय दिस झालं घरातच बसून होती तिजच न्हवं", म्हातारीने सूर ओढला.

"व्हय तीच.. एवढी रूपानं देखणी पोर.. कधी घराच्या उंबऱ्या भाईर न्हाय.. तरी बी एवढं दिस लागलं पोरीच लगीन ठरायला", पिऱ्या म्हणाला.

"काय तर खोट असंल पोरीच्यातच.. असल्या गोष्टी उगीच न्हाईत लांबत", म्हातारी मिशरीचा बटवा जवळ घेत बोलली.

"न्हाई ग.. मला न्हाई वाटंत.. नजरं समोर ची पोर हाय.. घरातली सगळी काम करून बी दोपारच मिशनीवर कापडं शिवीत बसत्या", पिऱ्या बोलू लागला.

"व्हय पण तरी बी थोरलीच झालतं न्हवं लगेच", म्हातारी म्हणाली

"खरं हाय.. पण हे लगीन बिगीन सगळं देवाच्या हातच्या गोष्टी.. योग जुळला की झालं. तोवर अस वाट बघाया लागतं.. आपल्या हातात काय नसतं", पिऱ्या पुढे म्हणाला.

"आव पण ते पाटील हायत.. जमीन जुमला काय साधा असल व्हय.. हुंड्यात बक्कळ जमीन द्यायचं कबूल केलंय म्हण पाटलांनी", म्हातारी म्हणाली

"त्वा कुठं ऐकलंस हे?" पिऱ्यानं बंडीत हात घालून तंबाखूची पुडी काढत विचारलं.

"देसायांच्या रानात भांगलताना बायका बोलत हुत्या. म्या जवळच असल्यामुळं माझ्या कानावर आलं", म्हातारी मिशरी दातावर लावत बोलली..

"मोठी लोक हायत ती.. हुंडा बी त्या मानानच देत घेत असतील", पिऱ्या तंबाखूवर चुना लावत बोलला.

म्हातारीनं उठून मिशरी बाहेर थुकली. पिऱ्या पण समोर धावत जाणाऱ्या शेवटच्या बैलगाडीकडं एकटक बघू लागला.. बैलगाड्या पुढं जातील तसं मागं धुरळा फफुटा उडत होता..

बैलगाडी दिसायची बंद झाल्यावर त्यानं हातावर तंबाखूचा भपका उडवून उरलेली तंबाखू तोंडात टाकली..

एव्हाना बैलगाड्या गावाच्या बाहेर पडल्या होत्या. गाव हळू हळू जागा होत होता.. कोंबडा केव्हा पासून आरवत होता..

समोर एका गाडीमध्ये पाटलांची भावकी मंडळी बसली होती.. मागल्या गाडीत नवरी मुलगी अन करवल्या गप्पा मारत नवरीला चिडवत बसल्या होत्या.. संगतीला गावातल्या काही आणखीन मुलीपण होत्या.. म्हादा पाटील आवर्जून नवरी मुलीच्या बैलगाडीत समोर बसलेलं होतं.

एव्ही बोलकी असणारी सुकांता आज मात्र गालातल्या गालात लाजत होती.. हसू लपवत होती..

उरलेल्या बैलगाड्यांत म्हातारी माणसं आणि सामान ठेवलं होतं..

नवरी मुलीची बैलगाडी खूपच सजवली गेली होती..

गाव सोडल्या सोडल्या गाड्यांनी वेग घेतला.

शितारवाडीत गाड्या येऊन पोचल्या.. छोटीशी वाडी माग टाकून गाड्या धावू लागल्या.. तांबडं फुटायला अजून बराच अवधी होता..

त्यावेळी खेडेगावातून अजून डांबरी रस्त झालेलं न्हवत.. पायवाटंवरून बैलगाड्या जाऊन जाऊन मोठा रस्ता झालेला.. पावसा पाण्याचं तर गुडघाभर चिखल व्हायचा.. खड्यात पाणी पण बरच साठलेलं असायचं..

"हिकडं पाऊस बरा झालाय जणू!" म्हादा पाटलांनी गाडी हाकणाऱ्या रामाला डीवचत इशय काढला.

"होय.. अजून वल्ली हाय जमीन.. दोन दिवसात लयच पाऊस पडल्याला दिसतोय", रामा म्हणाला.

"आपल्याकडं बी असाच पडला पाहीजेल बघ म्हणजे पेरणी करायला बरं पडतंय", मिशीवरून हात फिरवत पाटील म्हणाले.

"व्हय खराय", रामा बैलाच्या पाठीवर चाबकाचे फटके मारत म्हणाला.

पुढे जाईल तसं रस्त्याची अवस्था लयच खराब होती..
धावत्या गाड्या एकदम डगमगू लागल्या..

"आरं.. जरा दमानं!" बसलेल्या झोल्यातनं सावरत पाटील
ओरडले.

पाटलांचा कडक आवाज कानावर पडताच रामाने गाडी हळू
घेतली..

वळणा वळणाच्या रस्त्यावर समोरच कायच दिसत न्हवतं..
गर्द अशा झाडीतनं गाड्या निघू लागल्या..

आसपासची वस्तीवरली घरं समोर गाव आल्याचा पुरावा देत
होती..

"रस्ता लयच वंगाळ राव", रामा खडकाळ रस्ता बघून
म्हणाला.

"लोक कशी राहत्यात कुणास ठाव", पाटलांनी सूर ओढला..

खडकावर गाडीची चाक निसटू लागली.. हादरं बसून
गाडीतला एक अन एक माणूस आदळू लागला.. मनातल्या मनात
शिव्या हासडू लागला..

गाव सोडून गाडी म्हसनवट्या समोरनं जाऊ लागली..
पक्ष्यांची किलकिल सोडली तर सगळं आसमंत सामसूम होतं..
कावळे काव काव करत ओरडू लागले.. गाडी म्हसनवट्याच्या जरा

पुढं गेली असेल एवढ्यात खडकावरन दाण दिशी आदळली..

गाडी एका बाजूला झुकल्या सारख झाली.. अजून झुकू लागली

रामाने दावं ओढून धरून गाडी थांबवण्याचा प्रयत्न केला..

इतक्यात जु आणि दांडीला जोडणारी ओढणी (कासरा) तुटली..

सगळ्या गाड्या एका माग एक करत थांबल्या.. समोरच्या दोन

गाड्या थोडं अंतर जाऊन मागच्या गाड्या अजून का आल्या

नाहीत बघून तिथच थांबल्या..

भाग २

गाड्या थांबल्या तसं एक एक माणूस हळू हळू उतरू लागलं..

"काय झालं रे रामा?" म्हादा पाटलांनी उतरून धोतर सावरत विचारलं.

"कासरा तुटल्यामुळे जु आणि दांडी हलल्या जणू !" रामा समोर वाकून बघत बोलला..

"अरारा ! ही काय अवदसा मागं लागली म्हणायची रं! तू निघताना बघितलं नाहीस व्हय रामा", पाटलांनी गाडीची अवस्था बघून विचारलं..

"कासराच वायसा कुजलाय.. जरा वड लागायचं निमित्त झालं आणि तुटला", रामानं सांगितलं.

"ह्यो बघा हातभार मोठा खड्डा हाय.. चाक त्यात गेल्यामुळ भार एका बाजूला झाला असणार", मागच्या गाडीतून उतरल्याला शंकर शिंदे म्हणाला..

"व्हय की गा", रामा उतरून खड्ड्याकडं बघत म्हणला..

"आता काय करायचं ओ पाटील ?" शंकरने शांत पणे विचारलं.

"जवळपास कुठं सुताराच घर असंल काय?" पाटलांनी रामाकडं बघून विचारलं..

"बघाय पाहिजे.. हिकडं पहील्यांदाच आलोय राव", रामा म्हणाला

"गाव बी जरा लांबच वाटतंय", शंकर मधेच बोलला.

"एवढ्या पहाटच कोण उठून येणार हाय ओ", मागून कुणाचा तरी आवाज आला.

"गप बसतुस काय जरा.. काय चांगलं सुचत नसलं तरी आडवं तर लाऊ नये माणसानं", पाटील रागावून बोलले.

सगळे एकदम चिडी चूप शांत बसले..

तिकडं बायकांची कुजबुज सुरूच होती.. काय झालंय याची त्यांना कल्पनाच नव्हती बहुतेक.. त्या दुरूनच अंदाज लावत उभ्या होत्या..

आधी मधी एखादा म्हातारा हळूच झुडपा आड जाऊन मुतून यायचा..

"आरं काय तोंड शिवली का काय तुमची.. काय तर उपाय करा की", पाटील म्हणाले.

"माझं बी काय डोस्क चालणा राव", रामा म्हणाला.

"आधीच हळदीच अंग हाय त्यात असं अहोरातच नवरी मुलीला भर रस्त्यात उभं करणं बर न्हवं ओ", डोक्यावर पदर घेत जवळ येऊन पाटलीन बाई म्हणाल्या.

"मला बी कळतंय ते.. पर काय करावं सूचना की", पाटील डोकं खाजवत म्हणाले..

प्रत्येक जण ना-ना प्रकारचे उपाय सांगू लागलं..

"नवरी मुलगीला दुसऱ्या बैलगाडीत बसवूया आणि महत्वाचे पाहुणे तेव्हा घेऊन म्होर होऊया", शंकर पाटील म्हणाले..

"आणि मग भावकीला तोंडावर पाडू व्हय.. तिथं म्होर भावकी कुठं हाय म्हणून विचारलं तर काय सांगायचं", पाटील तडकून बोलले..

"म्या काय म्हणतोय पटतंय का बघा", आबा देसाई म्हणाले.

"हा बोला की आबा", पाटील लक्ष देत म्हणाले..

"म्या माग थांबून सकाळी गाडी दुरुस्त करून दोपारपातूर तकडं पोचतो.. गाडीतल्या बायका पोरी एक एक करून दुसऱ्या गाडीत बसवा", आबा देसाई म्हणाले..

"तुम्ही एकटच थांबणार व्हय.. हे काय बरोबर दिसायचं नाय", पाटील म्हणाले.

"संगतीला एक दोन गडी द्या पायजेल तर.. दोपारपातूर गाडी घेऊन आलो म्हणजे झालं न्हवं", आबा देसाई म्हणाले..

"अहो पण तुम्ही तर मध्यस्थी हायसा आबा साब.. असं कस चालंल?" पाटील म्हणाले.

"ते बी बरोबर हाय गा", आबा देसाई गप्प उभा राहिले.

"येळ लय दवडू नगा.. मुहूर्ताची येळ टळनार असल तर एवढा खटाटोप करून उपेग न्हाई", एक म्हातारी मागून बोलली..

"नवरी मुलीला दुसऱ्या बैलगाडीत बसवूनच न्यायला लागल", आबा देसाई पुढे होत म्हणाले..

"आहो पर नवरी मुलीची बैलगाडी एवढी सजीवल्या त्याच काय हाय का नाय.. माळ्याच्या माग लागून पोतंभर फुलं आणून गाडीवर फुलांच्या माळा पसरल्यात.. नारळाच्या झावळ्या बैलगाडीच्या दोन्ही बाजूला हायत्या.. जरा कमी पालखीच रूप आणलंय", पाटील बोलू लागले.

"तुमचं काय बी चूक न्हाय पर असं समद्यासनी आड वळणी ताटकळत ठेवण्यात काय अर्थ न्हाय बघा", शंकर पाटील बोलले.

"थोडा अवधी द्या.. तोवर आधार द्यायला लाकूड लावाया पायजेल", रामा तोडगा काढत म्हणाला.

"हा बघ बघ लवकर.. लय वेळ लावू नगं", पाटील म्हणाले.

दोन चार तरण गडी रामा माग गेलं.

रामानं खिश्यातलं बीडी बंडल हातात घेऊन त्यातनं एक बीडी बाहेर काढली.. कानाजवळ खवुन दुसऱ्या हातानं खिश्यातली काडीपेटी काढली.

वरनं कोण बघत न्हाय न्हवं याची खात्री करत त्यानं बीडी तोंडात धरली.. वाऱ्यानं काडी विझू नये म्हणून हात आडवा धरत काडी ओढली... आणि पेटलेली काडी जवळ आणत बीडी पेटवली..

एक दोनदा धूर आत बाहेर करून त्यानं काडी फेकून दिली.

"आर लय तिकडं जाऊ नग.. म्हसनवाटा हाय वाटत तिकडं", जळत असणाऱ्या मड्या कड बोट दावत रामा म्हणाला.

"न्हाय एवढ्या म्होर जात न्हाई", त्यातला एक जण म्हणाला..

खाली जवळच ओढा होता.. ओढ्याकडेला जाईल तस अंग गार पडू लागल.. रामा ओढ्या कडेनेच पाहिजे तसं लाकूड शोधू लागला..

"हे चाललं न्हवं रामादा", भिवा लाकडाचा तुकडा दावत म्हणाला.

"न्हाय गा.. एवढं लांब तर पायजेल बघ", खांद्याला डावा हात लावून उजवा हात लांब करत रामा म्हणाला.

"हाताला घावल ते लाकुड घेऊन या पर लवकर आवरा.. समदी खोळंम्बल्यात वरती", रामा म्हणाला.

"काय झालं रं रामा?" पाटलांनी वरून आवाज दिला..

रामानं भिऊन हातातली निम्मी बिडी तशीच पायाजवळ फेकली आणि त्यावर व्हन्यानं पाय देत विझवली..

"आलो आलो", म्हणत घावल त्यो मोठा ओंडका घेऊन रामा वर आला.

सगळे एका माग एक बैलगाड्यांच्या जवळ आले..

रामा आणलेली दोन लाकडं उभी करून बैलगाडी कशी उभी राहिल हे बघू लागला..

"भैरववाडीला जाण्या इतपत चाललं म्हंजी नशीब.. तिथं जाऊन सुताराकडनं बैलगाडी सुधरून घेऊया", पाटील गडबड लावत म्हणाले..

तिरपं बरोबर बसत्याल अशी दोन लाकडं रामाच्या हातात आली.. त्यातल्या एकाची फकस्त एक बाजू जरा घासल्या सारखी तिरपी झाली होती.. पण लावून काम भागणार होत..

रामानं कासरा जोडला... एकदा जु आणि दांडी नीट बसल्या का ते चाचपुन त्यो उभा राहिला..

"कासरा बसलाय फकस्त लय ताण देऊन जमायचं न्हाय बघा", रामा ओढत म्हणाला..

त्या गाडीतली माणसं दुसऱ्या गाडीत हलवली..

रामाच्या बैलगाडीत फकस्त नवरी मुलगी आणि म्हादा पाटलासनीच बसवलं..

"ह्या लाकडांच काय करायचं काका?" रामाच्या पुतण्यान विचारलं..

"काम झालंय न्हवं.. रस्त्याकडला दे की फेकून", आबा देसायांनी सांगितलं..

"न्हाय नको.. कासऱ्याचा काय भरवसा न्हाय.. मधी आणि कुठं तुटलं तर आपदा होऊन बसल.. ती लाकडं घ्या संगच", रामा म्हणला..

रामानं त्याच्या हातातून लाकडं घेउन त्याच्या बाजूला तशीच ठेवली..

गाड्या पुन्हा एकदा एका माग एक धावू लागल्या.. मघापासून आराम करत उभी असणारी बैल आता जोमानं पळू लागली..

हळू हळू उजडू लागलं.. आणखीन एक दोन चार वाड्या माग
टाकीत गाड्या भैरववाडीच्या माळावर आल्या..

हागणदारीच्या कुबट वासानं गाव आल्याचं समजलं.. लोक
हातात टमच्याल घेऊन फिरताना दिसत होतं..

टेकावरनं सूर्याची तांबडी किरणं चहू बाजूला पसरली होती..
पाटलांनी सुर्याकडं बघून हात जोडले आणि नमस्कार केला..

बघता बघता गाड्या मांडवा जवळ येऊन पोचल्या..

भाग ३

मांडवाजवळ सर्जेरावांची भावकी आणि गावातली काही प्रतिष्ठित माणसं वाट पाहत उभी होती..

सर्जेरावाच्या लग्नाकडं सारा गाव डोळा लावून बसला होता.. एवढा थाटमाट बघून लोकासनी अप्रुप वाटत होतं..

सर्जेरावांचे वडील म्हणजे रावसाब पाटील खूप वर्ष गावचं सरपंच पण होतं..

"पाव्हणं अजून कस काय आलं नाहीत म्हणायचं? आता पातोरे यायला हवं होतं", रावसाब पाटील काळजी करीत म्हणाले.

"येशीवर पोर धाडलय बघायला, पाहुण्यांच्या बैलगाड्या दिसल्या दिसल्या येऊन सांग म्हणून सांगितलंय", रंगा पाटील म्हणाला.

"समदी तयारी झाली का एकदा बघून घ्या, उगाच पाहुण आल्यावर घोळ नगं", हणमा पाटील म्हणाला.

"तयारी क्वाचं झाल्या, फकस्त पाहुण याचं बाकी हायत", रंगा म्हणाला.

एवढ्यात समोरनं पोर जोर जोरात सायकलीच पॅडल मारत
आलं..

आलं वाटतं पाहुण अस म्हणू पातोर बैलगाड्या दाराशी येऊन
पोचल्या..

ऐन टायम्बाला तारांबळ उडायची तशी उडालीच..

आबा देसायांना बघून सर्जेरावांच्या वडलांनी नमस्कार केला..
जवळ येऊन ते दोघे बोलू लागले..

बायका पोरी म्हातारी समदी उतरून मांडवा म्होर गोळा
झाली.. भला मोठा मांडव नजरेनं न्याहळत लोक उभे होते..

नवरी मुलगीच्या बैलगाडी जवळ पोरी आणि बायांनी घोळका
केला..

पोरीला उतरवून घेऊन रामाला गाडी म्होरं उभा करायला
म्हादा पाटलांनी सांगितलं.

कोल्हापूरी पायतांनाचा कररं कररं आवाज करत म्हादा पाटील
पाहुण्यांच्या जवळ गेलं..

सर्जेरावांच्या वडिलांनी त्यांचं आनंदानं स्वागत केलं.

अन मान पानाला सुरुवात झाली.. दोन्ही बाजूच्या भावकीची
गळा भेट झाली..

सगळं उरकल्यावर पाहुण्यांना मांडवात बसायला सांगितलं गेलं..

रावसाब पाटील एवढी चांगली सोयरीक जुळून आली म्हणून भलतंच खुश दिसत होतं..

तिकडे म्हादा पाटलांच्या जीवाला मात्र घोर लागला होता.. त्यांना लगीन करून घरला जायचं कोडं पडलं होतं.

ते आबा देसायांच्या जवळ जाऊन त्यांना थोडं बाजूला घेऊन गेले..

"काय झालं पाटील चिंतेत दिसताय ?" आबा देसायानी विचारलं.

"अहो येताना काय आबदा झाल्या तुम्हाला माहिती हाय न्हवं", म्हादा पाटील म्हणाले.

"आवं पर आता पोचलोय न्हवं सुखरूप.. आता का घोर लावून बसलाय", आबा देसाई म्हणाले.

"होय पर माघारी जायला तर बैलगाडी शाबूत असायला पाहीजेल.. तेवढं पाहुण्यांसनी गावात सुताराची घर कुठं शी हायती तेवढं विचारावा. रामाला लगोलग तिकडं धाडतो, " म्हादा पाटील म्हणाले.

बर आलो थांबा म्हणत आबा देसाई रावसाब पाटलांच्या भावा जवळ गेलं..

त्यांना सांगून रामा सोबत एक पोरगा पाठवल्यावर कुठं म्हादा पाटलांचा जीवात जीव आला..

"अजून किती लांब हाय म्हणायचं?" रामा त्याच्या सोबत रस्ता दावायला आलेल्या पोराला विचारू लागला.

"लय लांब नाही.. पारा जवळच घर आहेत सुतारांची", त्यानं उत्तर दिलं.

दारावर ठक ठक करत पोरानं सुताराला हाक मारली.

आतनं सुतार चहाची वाटी घेऊन बाहेर आला.. एक घोट चहा पिऊन त्यानं विचारलं, "तुका पाटलांचा नारे तू?"

"होय जी" , पोच्या म्हणाला

"बोल काय काम काढलं?" सुताराने विचारलं.

"पाहुण्यांच्या बैलगाडीच जरा काम निघालंय", त्या पोरानं उत्तर दिलं.

"आलोच दम जरा", अस म्हणत त्यानं वाटीतला चहा घटाघट पिला..

फिरून बैलगाडीच्या म्होरं जाऊन रामानं काय झालंय नेमकं ते सांगितलं.

बैलगाडीतन लाकडं बाहेर काढून जुच्या खाली आधाराला लावली..

"लाकडाच ते दोन ओंडक बरोबर मापाचं घावलं म्हंजी नशीबच म्हणायचं", सुतार वाकून बघत म्हणाला.

"होय पर काम चालवाय पुरत चाललंया", रामा पुढे म्हणाला.

"लगेच बसवून देतो... अगं ऐकलस का.. दोन कप च्या ठिव", सुतारानं बायकोला हाक मारून सांगितलं.

"व्हय जी", आतून बायकी आवाज आला.

"च्या आणि कशाला.. हे फकस्त लवकर उरकलं तर बरं हुईल", रामा म्हणाला.

"असं कसं.. रावसाब पाटलांच तुम्ही पाव्हणं.. च्या बिगर कस सोडू", सुतारानं कामाला सुरुवात केली.

च्या पिऊन रामानं इकड तिकडं दोन फेऱ्या मारल्या.. सुतारानं ओंडका पूर्ण बाहेर काढला आणि बाजूला टाकला..

रामानं अंधारात ओंडका नीट बघटला न्हवता.. त्यानं जवळ जाऊन बघितलं तर त्याला कळलं की ओंडका एका बाजूनं जळल्याला होता...

"लाकूड जरा जळलंय पण अजून बी टणक हाय बघा", सुतार म्हणाला..

रामाचं त्याच्या बोलण्याकडं लक्ष न्हवत.. सुतारानं नवा कासरा बसवायला सुरुवात केली..

बैलगाडी काल नेमकं म्हसनवाट्या जवळच बंद पडली होती.. ह्यो ओंडका म्हसणातला तर न्हाय न्हवं.. रामानं त्यो ओंडका दोनदा पालटून बघितला..

रामच्या मनात राहून राहून तेच ईचार येऊ लागलं..

ईचार करून रामाचं डोस्क फुटायची वेळ आली..

भाग ४

रामाला काय करू काय नको असं झालं होतं... ओंडका बघून बघून त्याच डोस्क काम करायचं बंद झालं होतं...

बैल जोडी सुतारानं टाकल्यालं गवत चरत उभी होती..

रामानं बाजूला उभं राहून बीडी बंडल मधून एक बीडी काढली.. भिंतीच्या आडोशाला जाऊन बिडी पेटवली आणि धूर आत घेऊन बाहेर सोडत उभा राहिला.. लगोलग दोन बिड्या वडून झाल्या तरी बी त्याचं डोस्क काय ताळ्यावर यायचं नाव घेत नव्हतं..

"गाडी एकदम ठणठणीत झाली बघा", सुतार उभा राहून म्हणाला.

"पैसं किती झालं सांगा", रामाने सदरच्याच्या आतून बंडीतून नोटा नाणी बाहेर काढत विचारलं.

"पाटलांच पाहूणं तुम्ही.. तुमच्याकडून पैक घेणं बरोबर दिसत न्हाय ओ", सुतार म्हणाला

"पाव्हन तुम्ही पैसं नका देऊ.. रावसाब नाना परत देणं भागवतील", सोबत आलेला पोरगा म्हणला.

रामाला घाम फुटला होता.. त्यानं बैलगाडी हाकायला सुरुवात केली.. गडबडीत तो सुताराचं आभार पण मानायला विसरला..

मांडवा पर्यंत जाऊ पर्यंत रामानं तोंडातून एक शब्द बाहेर काढला नाही.. बैलगाडी एका बाजूला लावून तो मांडवात शिरला..

म्हादा पाटलासनी शोधू लागला.. पाटील समोर पाहुणचार करण्यात व्यस्थ होतं.. त्यांच्या सासरकडे ची सगळी मंडळी आली होती..

लेकीच्या लग्नात पाटील खूप खुश दिसत होतं.. त्यांना सांगून त्यांच्या चेहऱ्यावरील आनंद हिसकावून घेण्यात काही अर्थ न्हवता..

रामानं ह्या गोष्टींबद्दल आबा देसाईना सांगायचं ठरवलं.. त्याच्या जिवाची घालमेल सुरू झाली.. कधी एकदा कुणाला तर सगळं सांगून मोकळं होतोय अस झालेलं..

"आबा देसाई कुठं दिसलं काय?" रामानं शंकर पाटलांजवळ जात विचारलं..

"न्हाय र.. इथच कुठंतर असतील बघ", शंकर उत्तरला.

आबा देसाई रावसाब पाटलांच्या मागोमागच फिरत होते..

रामा त्यांच्या समोर जाऊन बोलायचं म्हणून उभा राहिला..
पण रावसाब पाटलांच्या म्होर कस सांगावं याच त्याला कोडं पडलं
होतं..

"रामराव.. झाली का बैलगाडी दुरुस्त?" आबानी विचारलं.

"व्हय आबा.. पाटलांच्या वळखीन लगीच काम झालं बघा",
रामा रावसाब पाटलांकडे बघत म्हणाला..

"गावासाठी सरपंच हुतो तेव्हा लय काय काय केलंय ओ
पाव्हण.. गावातला परतेक जण ही जाण ईसरायचा नाही", रावसाब
पाटील मिशीवर ताव देत म्हणाले..

रामा ज्या कामा साठी आला होता तेच ईसरून गेला..

इतक्यात वाड्यातून बायकांच्या किंचाळण्याचा आवाज
कानावर आला..

मंडपाच्या माग पाटलांचा राहता वाडा होता.. सगळी बाया
माणसं एकदम तिकडं पळत सुटली..

"काय इपरीत घडलं नसावं म्हंजी मिळवलं" , अस म्हणत
रामा पण रावसाब पाटलांच्या माग माग धावला..

वाडाभर गर्दी गोळा झाली होती.. एक एक माणसाला माग
टाकीत रामा म्होर निघाला..

कोणीतरी मध्ये पडलय आणल त्पाच्या भोवती सगळी गोळा झाल्यात ँवढं आतापर्यंत कळलं होतं..

सगळ्यांच्यामधी नवरी मुलगी बेशुद्ध अवस्थेत पडली होती..

रामानं बधितल्यावर लगेच डोक्याला हात लावला..

"पांडुरंगा.. इठला.. लक्ष असू दे रं", असं म्हणत त्यानं देवाचा धावा केला.

तिकडे पाटलीन बाई सुकांताचं डोकं मांडीवर ठेऊन तिला जाग करत होत्या..

तांब्यामधलं पाणी हातावर जरा घेऊन त्यांनी तिच्या तोंडावर शिपडल.. हाता पायांची हालचाल झाली.. सुकांताने हळू हळू डोळे उघडले.. सगळ्यांचा जीवात जीव आला..

"लग्नाच्या दगदगीमुळे चक्कर आली असंल... जरा ललंबू पाणी द्या म्हंजी बर वाटंल", मागून ँक म्हातारी बोलली.

पाण्यात ललंबू पिळून तिला प्यायला दिल्यावर सुकांता पूर्णपणे शुध्दीवर आली.. तिला शेजारच्या खांबाला टेकून बसवण्यात आलं..

"जरा वारं सोडा बघू... गर्दीत जीव घुटमळत असलं पोरीचा", आबा देसाई म्हणाले.

"म्होरं काय वाढून ठेवलंयस तुलाच ठाऊक परमेश्वरा", असं म्हणत रामा तिथून बाहेर आला..

मुहूर्तावर तांदूळ पडलं.. जेवणाच्या पंगती बसवायची लगबग सुरू झाली..

रामाला मात्र जरा बी भूक नव्हती.. त्याच्या डोक्यात एकच इचार घोळत होता..

आबा देसायांनी आग्रह करून रामाला सोबत जेवायला बसवलं..

रामाच्या नरड्यातन घास खाली उतरणा.. रामानं कसं बसं वाढल्याल तेवढं संपवलं..

रामाला घडल्याली सारी हकीकत कुणाला तरी सांगायची होती पण त्याची व्यथा ऐकणार कुणीच नव्हतं..

घरला जायची येळ झाली... पाटील पोरगीचा निरोप घेऊ लागलं.. बायका पोरींची मायेच्या ओढीनं रडा रड सुरू झाली..

सुकांता मात्र जरा बी रडत नव्हती.. ती फकस्त सगळ्याकडं एकटक बघत होती.. शांत शांत होती.. तिच्या गळ्यात पडून सगळ्या पोरी रडल्या.. तिनं मात्र डोळ्यातून पाण्याचा एक टिपूस बी नाही काढला..

रामा बिडी ओढत बैलगाडी जवळ उभा होता.. म्हादा पाटील
जवळ आल्याल बघून त्यानं उरलेली बिडी विझवली..

बैलगाडीत माणसं बसली.. गाड्या निघू लागल्या..

रामा मात्र पाटलासनी कस सांगू याचा विचार करत गाडी हाकु
लागला..

पाटील त्यांच्या पोरी बदल गहिवरून येऊन बोलू लागलं...
लहानपणीची एक अन एक आठवण काढून रामाला सांगू लागलं..

रामा मात्र निमूटपणे ऐकत बैलगाडी हाकत राहिला..

भाग ५

रावसाब पाटील वाड्यातील ओसरीवर पानाचा विडा बनवत बसले होते.. पानावर चुना लावून त्यावर दोन बोट फिरवत त्यांनी चुना पानभर पसरवला.. थोडीशी कात टाकून पान अलगद दुमडलं.. आणि तोंडात टाकून चघळू लागले..

वाड्यातल्या सगळ्यांचाच सकाळ पासून पळून पळून पिट्टा पडला होता.. बायका रातच्या स्वयंपाकाची घाई गडबड करत होत्या..

माणसं थोडा येळ विसावा घ्यावा म्हणून बसली होती.. काहीजण मांडवा मध्ये बसले होते.. पूजा होई पर्यन्त मांडव ठेवायचा म्हंजी ठेवायचा अशी सक्त ताकीद रावसाब पाटलांनी मंडपवाल्याला केली होती..

दोन बोट ओठाजवळ नेत त्यामधून पाटलांनी बारीक पिचकारी मारली..

"लगीन मात्र अगदी झ्याक झालं बर का", रावसाब पाटलांचा मेहुणा जवळ बसत म्हणाला.

रावसाब पाटलांनी पानांची थैली त्याच्या समोर सरकवत बोलायला सुरुवात केली, "पाटलांच्या एकुलत्या एक पोराचं लग्न म्हणल्यावर धुमधडाक्यात व्हायला नग होय!"

"व्हय तेवढं हुनार म्हणा", त्यांचा मेहुणा पानांच देठ मोडत म्हणाला.

विडा रंगवत रंगवत त्यांच्या मर्दानी गप्पा गोष्टी बी रंगल्या.

तिकडं स्वयंपाक घरात सगळ्या बायका एकत्र येऊन नुसता कालवा लावलेला.. म्होरं होऊन काम करणाऱ्या नेमक्या चारच जणी बाकी भवतीनच ढीगभर गोळा होऊन उभ्या होत्या.

सुकांता आणि तिच्या सोबत राहिलेली पाठराखीण दोघी तिथेच बसल्या होत्या.

पाठराखीण म्हणून म्हादा पाटलांची थोरली बहीण राहिली होती.

"पोर लयच शांत वाटती ओ", त्यातली एक बाई पाठराखणीला थांबलेल्या आत्या बाईकडे बघून बोलली.

"तशी ती लय बोलकी हाय... पर नवं घर अन नवी माणसं असल्यामुळं तस होत असेल", आत्या बाई बोलल्या.

"घरची आठवण बी येत असल पोरीला", सर्जेरावांच्या आई पाटलीन बाई म्हणाल्या.

इतक्यात सर्जेराव स्वयंपाक खोलीच्या दाराशी आले आणि म्हणाले, "आयं... नाना नी च्या ला ठेवायला सांगितलंय".

चोरून त्यांनी सुकांताकडं एक नजर फिरवली. सुकांताने पण त्यांच्याकडे पाहिलं..

सर्जेराव गालातल्या गालात हसले पण सुकांता हसली नाही..

तिचे डोळे लालबुंद झाले होते.. सुकांताची ती नजर पाहून सर्जेराव एकदम मागे सरकलेच..

दुपारी लग्नाच्या वेळी असणारा सुकांता चा लाजरा चेहरा आता खूपच भयानक वाटू लागला..

सर्जेराव तिथून भिऊन बाहेर रावसाब पाटलांच्या जवळ गेले..

"सकाळ पासून विसावा नाही म्हणून डोळं लाल झालं असत्याल", स्वतःशीच पुटपुटत सर्जेराव बाहेर येऊन बसले.

"पाव्हर्णीन बाई आणि पोरीला बी च्या ठिव ग जरा", पाटलीन बाई म्हणल्या.

"न्हाई नगं... मघाशी पेलाय की.. सारख नगं वाटत च्या.. सुकांतालाच वायसा ठिवा", आत्या बाई म्हणल्या.

"आवं घोटभर प्या म्हणसा", पाटलीन बाई म्हणल्या.

"मला च्या नको.. दूध असंल तर बरं होईल", सुकांता चुलीवर ठेवलेल्या दुधाच्या भांड्याकडं बघत म्हणाली..

"सुके तू आता सासरवाडीत हायस.. बाच्या घरातलं सगळं लाड तिथंच सोडून याचं असत्यात", आत्या बाईनी ठणकावून सांगितलं.

"असू द्या हो पाव्हणीन बाई.. एखाद्याला असते दुधाची आवड", पाटलीन बाई समजूत काढत म्हणाल्या..

वाटी भरून च्या सगळीकडं फिरवण्यात आला.. बाहेर रावसाब पाटलांच्या च्या पीत गप्पा सुरु होत्या..

बघता बघता दिवस सरले आणि पूजेचा दिवस उजाडला..

सर्जेराव जेव्हा जेव्हा सुकांताकडं बघायचे तेव्हा तिचं डोळं लालभडक झाल्याल असायचं..

सर्जेराव मिश्या पिळत या बदल इचार करत दारात घुटमळत होतं.

त्यांना येरझान्या घालताना बघून रावसांबांचा मेहुणा जवळ आला अन म्हणाला, 'पोरा आताच दमू नगं... रातचं कुस्ती बी खेळायची हाय".

"काय तू बी मामा... माझी मस्करी करतोस व्हय", सर्जेराव लाजत म्हणाले.

"जा आटप जा लवकर.. पूजेला उशीर झाला की नाना आणि खवळतील".

"व्हय मामा.. ते बी खरं हाय.. लग्नाच्या वेळी मुंडावळ्या घालू पातूर दम न्हवता नाना ला", सर्जेराव बोलून घाईत वाड्यात निघून गेले..

पूजा पार पडली.. भावकीला जेवण घातलं.. सुकांताच्या माहेरातून एक बैलगाडी भरून माणसं आली होती..

संध्याकाळ व्हायच्या आत ते बी पाठणराखणीला आलेल्या आत्या बाईना सोबत घेऊन गेले..

सर्जेराव भलतेच खुश दिसत होते.. आज त्यांची रात्र होती.. सुकांताला जवळून बघायला मिळणार होतं.. सर्जेराव त्याच विचारात हरवून आणि हरखून गेले होते..

नऊच्या सुमारास सगळा गाव झोपला होता.. वाड्यात पण झोपायची घाई गडबड सुरू झाली होती..

सर्जेराव सुकांताला शोधत स्वयंपाक खोलीत चकरा मारू लागले.. मडक्यातलं घोटभर पाणी पिऊन पुन्हा बाहेर आले..

त्यांच्या खोलीचा दरवाजा खाडकन वाजला.. वाऱ्यामुळं दरवाजाची उघडझाक सुरूच होती..

दरवाजा जवळ जाताच सुकांता आत खाटेवर बसलेली दिसली..

वाच्याने दरवाजा पुन्हा बंद झाला.. सर्जेरावांनी अलगद दरवाजा उघडत आत पाऊल ठेवलं.. दरवाजा बंद करून आतनं कडी लावली..

सुकांता खिडकीकडं तोंड करून बसली होती... सर्जेराव आत आलेलं तिला कळलं सुद्धा नाही.. तिने मागे वळून सुद्धा पाहिलं नाही..

बाहेर झाडांच्या पानांची विचित्र सळसळ सुरूच होती.

लिंबाच्या च्या झाडांच्या फांद्यांची वेडीवाकडी सावली खिडकीतून आत पडली होती..

खोलीतली लाईट एकदम झाकपूक करू लागली.. दोन तीनदा लाईट चालू बंद होऊन शेवटी गेलीच... सर्जेरावांनी खटका दाबला.. लाईट लागली नाही..

सर्जेरावांनी दोन तीन वेळा खटका चालू बंद केला..

खोलीतून बाहेर जाऊन त्यांनी एक दिवा आत आणला.. दिवा आत येई पर्यंत विझला..

सर्जेराव काडीपेटीतून काडी वडून दिवा लावण्याचा प्रयत्न करू लागले..

खिडकीतल्या वाऱ्याच्या झोतामुळे दिव्याची ज्योत काही केल्या जळत न्हवती..

सर्जेराव आडोशाला उभा राहिले आणि दोन तीन काड्या मात्र्या केल्यावर शेवटी दिवा पेटला..

ते थोडे पुढे गेले आणि दिवा भपकन विझला.. ज्योतीतुन बारीकसा जळका धूर येऊ लागला..

समोरच्या खिडकीतनं गार वारा आत येत होता.. सुकांता चे मोकळे केस हवेत उडत होते..

सर्जेराव मागून हळूच जाऊन तिला बिलगले.. तिचं अंग ऊन ऊन जाळ झालेलं..

"तुझी तब्बेत ठीक तर आहे ना", सर्जेराव मिठी सोडवत म्हणाले..

"म्या ठीक हाय.. हळू बोला नायतर बाळ उठल.. आता कुठं शांत झोपलंया", सुकांता मागे वळून बोलली..

सर्जेराव खाटावरून उतरून तिच्या समोर जाऊन उभे राहिले.. सुकांता मांडी घालून उजव्या गुडघ्या जवळ काहीतरी थापटत बसली होती..

"झोपी गेलं आमचं बाळ... शाण बाळ", असं बोबडं बोलत सुकांताचं थापटनं सुरूच होतं

ते सगळं बघून सर्जेरावांच्या पायाच्या खालची जमीनच हादरून गेली.. भीतीने ते एका कोपऱ्यात फेकले गेले.. तिथंच थबकल्या सारखं सुकांताकडं एकटक बघू लागले..

सुकांता उठून खोलीत येरझान्या मारू लागली.. बाळाला कडेवर घेतल्या सारखं हात करून काहीतरी गुणगुणत होती...

सर्जेरावांच्या श्वासाची गती एकदमच वाढली.. ते जोर जोरात श्वास घेऊ लागले सोडू लागले..

सुकांताला अचानक उचकी लागली. उचक्या देत ती तिथंच बसून होती.

इतक्यात खिडकीतून आत एक काळा कुट्ट बोका आला.

"हे बघ खिडकीतून माऊ आत आलं", सुकांता बोक्याकडे बोट दाखवत म्हणाली.

बोका तिथेच खिडकीत उभा होता.

म्याव.. म्याव.. मोठमोठ्याने आणि कर्कश आवाजात बोका ओरडतच होता..

हुशुक हुश.. करत सुकांता ओरडणाऱ्या मांजराला हाकलून लावू लागली.

सर्जेराव उठून सुकांताला पाणी आणायला निघाले. सुकांता असं का वागतीये याचं त्यांना कोडं पडलं होतं.

घरात एखादं लहान मूल सारखं घेऊन सवय असंल. आज लैच आठवण येत असेल. पोरींना लहान पोरं आवडत असत्यात.

बोक्याचं ओरडणं सुरूच होतं. रोज शांतपणे इकडे तिकडे फिरणारा बोका आज एवढं का ओरडत होता कुणास ठाव! विचार करतच सर्जेराव स्वयंपाक खोलीत गेले.

"गपगुमान तिथं कोपच्यात बस", सुकांता रागाने म्हणाली.

बोका अजून मोठमोठ्याने ओरडू लागला.

सर्जेरावांनी गडबडीत रांजणाचं झाकण उघडून त्यात तांब्या बुडवून भरून घेतला.

"तोंडातून आवाज काढलास तर बघ.. जीभ हासडीन तुझी अन फाडून टाकीन", सुकांता बहुतेक बोक्यालाच धमकावत होती.

सर्जेरावांना सगळं ऐकायला येत होतं.

सुकांता अजून लहानाची मोठी झाली नाय वाटतं.. बोक्याला मारून टाकेल म्हणत्या, सर्जेरावांनी हसण्यावारी घेतलं आणि ते खोलीकडे सरसावले.

त्या मेलेल्या बोक्याच्या तोंडातून थांबून थांबून खाली जमिनीवर रक्त पडत होतं.

समोरचं ते दृश्य पाहून सर्जेरावांचे हात पाय लटपटत होते.

पाणी भरून आणलेला तांब्या त्यांच्या हातातून सटकून खाली पडला.

खण खण करत खाटेखाली कुठेतरी अडगळीत गेला.

सर्जेराव भिऊन मागे दरवाजाच्या दिशेने पळायला गेले आणि भिंतीला धडकून तिथंच खाली पडले..

कपाळाला हात लावत इव्हळत उठायचा त्यांनी प्रयत्न केला. अंगातलं त्राण कोणीतरी खेचून नेतय असं वाटत होतं.

भितीमुळे त्यांच्या हृदयाचे ठोके पण थांबून थांबून पडू लागले..

पुन्हा उठून दाराच्या दिशेने बाहेर पळायचं सुद्धा भान त्यासनी राहिलं नाही..

भाग ६

सकाळी जेव्हा सर्जेरावांना जाग आली तेव्हा ते खाटेवर झोपलेले होते.. त्यांचं डोकं थोडं जड झालं होतं.. डोळे चोळत त्यांनी इकडे तिकडे पाहिलं तर खोलीत कुणीच न्हवतं.. जाग्यावरून उठून त्यांनी खोली बाहेर धाव घेतली..

बाहेर सुकांता वेणी घालत उभी होती.. सर्जेरावांच्या आई पाणी तापवत होत्या.. चुली समोर फुकणीनं फुकत जाळ घालत बसल्या होत्या.. धुराचे लोट वाड्याच्या एका कोपऱ्यातून बाहेर पडत होते.. उंच उंच जाऊन नाहीसे होत होते..

सुकांता काही तरी गुणगुणत केस विंचरत होती.. स्वयंपाक खोलीत जाऊन सर्जेरावांनी अख्खा तांब्या पाणी घटा घटा पिऊन संपवलं.. तेव्हा कुठं त्यांच्या कोरडा पडलेल्या गळ्याला जरा बरं वाटलं..

बाहेर पडताना उंबऱ्यात सर्जेरावांची आणि सुकांताची धडक झाली.. सुकांता लाजून सर्जेरावांच्याकडं बघत स्वयंपाक घरात पळत गेली..

"आर तिच्या मायला, ही काय भानगड म्हणायची", स्वतः शीच बोलत सर्जेराव बाहेर आलं..

गार गार पाणी डोक्यावर ओतलं तेव्हा कुठं त्यांचं डोकं ठणकायचं कमी आलं..

अंधोळ करून ते तडक घरा बाहेर पडले.. त्यांनी सोपान्याचं घर गाठलं.. सोपान्या आणि सर्जेराव एका शाळेत शिकायला होते.. घरात एखादी नवी वस्तू जरी घ्याची म्हणली तरी सर्जेराव सोपानला विचारूनच घ्यायचे. काल रात्री घडलेला प्रकार सोपान्याला सांगितल्या शिवाय सर्जेरावांच्या जीवाला चैन पडणार नव्हता.

"सकाळी सकाळी काय काम काढलं म्हणायचं सर्जेराव ?" सोपान्या म्हणाला.

"कुठला सर्जेराव आणि कुठलं काय ! आमच्या अविष्यात काय चाललंय ते आमचं आम्हाला कळणा", सर्जेरावांच्या बोलण्यात त्यांची नाराजी स्पष्ट दिसत होती..

"एवढं धुमधडाक्यात तर लगीन झालं की... बायको बी नशिबानं देखणीपान मिळाल्या", सोपान्या म्हणाला.

"तिथंच तर गोम हाय सगळी", सर्जेराव बोलून गेले.

"म्हंजी गा? काय तक्रार ?" सोपान्यान विचारलं..

सोपान्याच्या घरातली माणसं सारखं आत बाहेर करत होती.. त्यांना नेमक्या मुद्द्याला हात घालता येईना.. ते अवघडून गेलं होतं..

"इथं सांगायला न्हाई जमायचं गड्या", सर्जेराव म्हणले.

"बर थांब म्या चांगली कापडं घालतो... भाईर कुठंतर जाऊया", सोपान्या म्हणाला.

माळावर एक जुनं मंदिर होतं.. तिथं एका झाडाखाली दोघे जाऊन बसले.

"वहिनीच्यात काय खोट नाय न्हवं?" सोपान्यानं विचारलं.

"तसं काय नाय गा", सर्जेरावानी घडलेली सारी हकीकत सोपान्याला सांगायला सुरुवात केली.

"मला एक समजना.. तू रातच तर कोपच्यात घाबरून बसलेलास म्हणतोयस... मग सकाळी खाटेवर कस काय उठलास म्हणायचं?"सगळी हकीकत ऐकून झाल्यावर सोपान्याने डोस्क खांजळत विचारलं.

"तेच मला बी कळणा रं", सर्जेराव म्हणाले.

"मला तर वाटतंय तुला एखादं वंगाळ सपान पडलं असलं", सोपान्या म्हणाला.

"आरं सपान बघाया आधी झोपाया लागतंय.. म्या या डोळ्यांनी बघितलंय तिच्या डोळ्यातली ती आग.. अंग तर एवढं ऊन जाळ लागत होतं म्हणतूस जस की चुलीतन लाकडाचा

ओंडका काढावा आणि चटका द्यावा.. त्यो भास न्हवता", सर्जेराव बोलून गेले.

"ते न्हवं मग सकाळी वहिनीच्या वागण्यात काय बदल बिदल?" सोपान्याने विचारलं.

"सकाळी कायच वेगळं वाटलं न्हाय.. त्याचंच नवल वाटायला लागलंय", सर्जेराव देवळातल्या घंटीकडं बघत बोलले..

"देवाच्या पाया पड.. त्यो घेईल सगळं सांभाळून", सोपान्यानं सांगितलं.

सर्जेरावांनी उठून देवा समोर हात जोडले आणि म्हणाले, "देवा राती जे काय बी घडलं त्यो फकस्त एक भास असुदे!"

समोर वाकून त्यांनी कपाळाला अंगारा लावला आणि तिथून निघाले.. सोपान्याला घराजवळ सोडून सर्जेरावांनी शेत गाठलं..

संध्याकाळी सर्जेराव घरला परतले..

"समदं यवस्थित असावं म्हणजे झालं र देवा", असं म्हणत त्यांनी वाड्यात पाऊल ठेवलं.

आईला च्या ठेवायला लावून त्यांनी हात पाय तोंड धुतलं.. सुकांता सासू बाईंना स्वयंपाक घरात मदत करत होती..

ते बघून सर्जेरावांना जरा बरं वाटलं..

रावसाब नाना ओसरीवर बसले होते.. आतून पाटलीन बाई आल्या आणि नानांच्या जवळ काहीतरी कुजबुज करू लागल्या..

"भूकं वरून सुनबाईला आणि काय बोलू नगं.. एखाद्याला असत्या भूक जरा जास्ती", नाना समजावू लागले.

सर्जेरावांना सगळं ऐकू येत होतं..

"आवं पण दुधाचं अकख पातेलं कोण पितय.. ते बी एकटाक तोंडाला लावून", पाटलीन बाई पुढे बोलल्या.

"आयला पोरगी बघाया गेलो तेव्हा तर शांत शांत वाटत होती", नाना म्हणाले

स्वयंपाक घरातून टाळ्या वाजवण्याचा आवाज येऊ लागला..

तिघे पण एकदम आत सरसावले..

सुकांता भिंतीला टेकून बसून उजव्या मांडीजवळ काहीतरी थोपटत होती.. टाळ्या वाजवत होती..

उगी उगी बाळा... असं रडायचं नाही.. शहाणं बाळ.. झोपी जायचं आता.. सुकांता रिकाम्या मांडीकडे बघून एकटीच बडबडत होती..

"सुनबाई काय हे मधनचं खूळ काढलंयसा?" रावसाब पाटील जवळ जात म्हणाले.

"शशश! बाळ उठेल आणि रडायला सुरू करेल", सुकांता बोलली.

ये गं गाई गोठ्यात... बाळाला दूध दे वाटीत...

बाळाची वाटी मांजर चाटी..

बाळाची वाटी, मांजर चाटी

मांजर गेले रागाने, त्याला खाल्ले वाघाने

वाघमामा गुरगुरतो, अस्वल मामी पोळ्या करते

एक पोळी करपली, दूधासंगे वरपली

दूध झाले कडू, बाळाला आले रडू

सुकांता पुन्हा पुन्हा हेच गुणगुणत होती.. टाळ्या वाजवत होती..

सर्जेराव नानांना आणि आईला घेऊन बाहेर आले.. त्यांनी काल रातची हकीकत त्यांना देखील सांगितली..

रावसाब पाटील भीतीनं गारठून गेले होते..

"आबा देसायांनी फसवलं.. ग्वाड बोलून ही येडी पोरगी गळ्यात बांधली", रावसाब पाटील म्हणाले..

"माझ्याच पोर्याच्या नशिबात असं व्हायचं होतं का", पाटलीन बाई बोट मोडत म्हणाल्या..

"म्हादा पाटलाला आताच निरोप धाडतो.. काय त्यो सोक्षमोक्ष एकदाचा लागु दे" असं म्हणत रावसाब पाटील बाहेर गेले..

सर्जेराव तिथंच बाजूला डोक्याला हात लावून बसले..

रात्री कुणाच्या नरड्यातन खाली घास उतरेना.. सुकांता मात्र एका माग एक भाकऱ्या संपवतच होती.. बकासुर अंगात शिरल्या सारखं खात होती.. अर्ध्या पोटी बाकीचे सगळे हात धुवून उठले.

रात्री सुकांता तिच्या खोलीत झोपायला गेली. सर्जेरावांच पाय भीतीनं लटपटत होतं.

सर्जेराव बाहेर ओसरीतच चटई टाकून झोपले..

रात्री दोन वाजता खोलीतून बांगड्यांचा आवाज येऊ लागला..

सर्जेराव उठून खोलीच्या दारा जवळ गेले.. दाराची उघडझाक सुरूच होती.. वाऱ्याला मधूनच गती आलेली..

सुकांता खिडकीतून बाहेर बघत मांडीवर थोपटत होती..

तिच्या आवाजात बदल जाणवत होता.. ती काहीतरी गुणगुणत होती

दरवाजा वाजायचं थांबल्यावर तिचे बोल स्पष्ट ऐकू येऊ लागले..

"निंबोणीच्या झाडामागे

चंद्र झोपला गं बाई

आज माझ्या पाडसाला

झोप का गं येत नाही"

तो बायकी नाजूक आवाज मुळीच नव्हता.. तो विचित्र आवाज ऐकून सर्जेरावांच्या अंगावर सरकन काटा आला..

सर्जेराव दरवाजा जवळच उभे होते.. त्यांना कुठल्या तरी पाशवी अमानवी शक्तीने आत खेचलं.. दुसऱ्याच क्षणी ते आत उभे होते..

सुकांताने बसल्या बसल्याच मान पूर्ण मागे वळवली आणि सर्जेरावांच्याकडे रागानं बघितलं.

कपाळ भरून कुंकू... मोकळे सोडलेले केस... लाल भडक डोळे.. आणि दातातून येणार रक्त... हे सगळं एकदम बघून सर्जेराव बिथरले..

लायटीच्या उजेडात दिसणाऱ्या स्वतःच्या सावलीच्या आकृतीकडं सर्जेराव बघत बसले..

सुकांता खिडकीजवळ जाऊन उभी राहिली..

त्यांची सुध्द एवढी हरपली होती की त्यांचं एका गोष्टीकडं लक्ष गेलंच नाही..

सुकांता खिडकीतून येणाऱ्या चंद्र प्रकाशा आडवी उभी होती.. वास्तविक पाहता जमिनीवर तिची सावली पडायला पाहीजेल होती.. खोलीतल्या बलाचा बी पुष्कळ उजेड होता.. बल ही खोलीच्या मध्यभागीच लटकत होता.. तिची सावली भिंतीवर पण उमटायला हवी होती.. पण तसं झालं न्हवत...

सर्जेरावांनी हात समोर केले आणि स्वतःच्या सावलीच्या छटा दोनदा हात हलवून पाहिल्या.. हाताबरोबर सावलीही हलत होती..

समोर सुकांता मात्र सावलीशिवाय उभी होती.. हे कसं काय शक्य होतं?

सुकांता ची सावली तसूभर ही उमटली न्हवती..

ते माग कोपऱ्यात अंग चोरून बसले.. हाता पायावरचे केस भीतीने उभारले होते.. गुडघ्याची उभी घडी घालत त्यांनी त्यात मान खुपसली.. त्यांचं वर पाहण्याचं पण धाडस होत न्हवतं..

सुकांता खाटेजवळ आली.. तिने हातात असलेलं ते बाळ (तिच्या दृष्टीने) खाटेवर ठेवलं.. त्याला मायेनं गोंजारु लागली..

तिचे हात अंतराळीच होते.. खाली गादी होती.. आणि मध्ये तिचं आभास रुपी बाळ..

ती तिथंच त्याच्या शेजारी बसून होती..

समोरच्या भिंतीवर आरसा लटकत होता.. वारा पुन्हा वेगाने वाहू लागला..

तो लाकडी आरसा वाऱ्यामुळे हलू लागला.. एक एक नवा प्रकार त्या भयंकर वातावरणात आणखीनच भर घालत होता..

त्या हलणाऱ्या आरश्यात सुकांताचे केस उडताना दिसत होते..

समोरच्या आरश्यात दिसणारी ती बाई सुकांता न्हवतीच..

आग ओकणारे डोळे.. चेहऱ्यावर बारीक अशा आलेल्या सुरकुत्या.. टोकदार नाकाचा शेंडा आणि घारोळे डोळे.. त्या नजरेत काहीतरी जळत होतं.. गाल खोलवर आत गेलेले.. पुरेसं जेवण न मिळाल्यावर होतो तसा सुकलेला चेहरा..

ओठांच्या कोपऱ्यावर जखम झालेली पुसटशी खून अजून दिसत होती.. वाळलेल्या रक्ताचा डाग जसाच्या तसा होता.. चेहऱ्यावर अजूनही बाकी वार केलेल्या खुणा होत्या..

त्या अंधाऱ्या चंद्रप्रकाशात तिचा चेहरा विलक्षण विचित्र भासत होता.

"कोण आहे ती? एवढा उशीर माझ्या खोलीत वावरणारी बाई माझी बायको नसून दुसरीच कोण तरी आहे.. मघाशी येरझाऱ्या घालताना तर ती सुकांताच होती.. मी तिचा चेहरा स्पष्टपणे बघितला होता.. हे कसं काय शक्य आहे?" सर्जेराव स्वतःशीच बोलू लागले..

खिडकीची लाकडी दालनं वाऱ्याने हलू लागली.. सुकांता खिडकी बंद करायला मागे वळाली..

त्यांची बोंबडी वळाली... हात पाय गारठले... त्यांनी पळत जाऊन त्या खोलीचा दरवाजाला बाहेरून कडी लावली...

सर्जेराव दरवाजाला टेकून तिथंच बसले.. आपण थोड्या वेळापूर्वी काय पाहिलं यावर त्यांचा विश्वास बसेना..

ठक ठक ठक... मागून दरवाजावर थाप पडली..

सर्जेरावांच्या काळजात धस्स झालं.. एका क्षणासाठी त्यांच्या हृदयाचे ठोके चुकले..

"मला सोडा.. मला बाहेर काढा", आतून भारदस्त आवाज आला..

सर्जेरावांनी वळून कडीला हात दाबून धरला.. सुकांता दरवाजावर जोर जोरात आतून धडक देत होती.. ओरडत होती... दरवाजावर नखाने ओरडत होती..

बांगड्या खणखण वाजत होत्या.. फुटत होत्या.. बांगड्यांची खणखण पूर्ण वाडाभर पसरत होती..

रावसाब पाटील आवाज ऐकून खोलीजवळ आले..

सर्जेराव बाहेर थरथरत आणि घामाघूम होऊन बसलेले..

"काय झालं सर्जा? कसला कालवा लावलाय?" रावसाब पाटलांनी जवळ येत विचारलं..

"सुकांता.. सुकांता", सर्जेराव एवढंच बोलून पुन्हा गप झाले..

"मामंजी.. मामंजी बरं झालं तुम्ही आलात.. मला वाचवा.. मला बाहेर काढा", आतून सुकांताचा नेहमीचा आवाज आला..

रावसाब पाटलांनी दरवाजा उघडला.. आणि क्षणभरात सुकांताचं रूप पुन्हा पालटलं..

"कुठलंच दार अन भिंत मला माझ्या मुलाकडं जाण्यापासून अडवू शकत नाही", तोच विचित्र आवाज पुन्हा आला..

सर्जेराव पुरते भानावर आले..

"नाना दार लावा.. ती सुकांता नाहीये.. दुसरंच कोण तर शिरलय तिच्या अंगात", सर्जेराव उठत बोलले.

सुकांतानं रावसाब पाटलांच्या नरड्याला हात धरला.. गळा एवढा दाबून धरलेला की रावसाब नानांच्या गळ्यातून शब्द बी फुटायला मार्ग न्हवता..

ते हात सोडवण्यासाठी धडपड करू लागले.. सर्जेरावांनी तिच्या हातावर दोन तीन दणके दिले तेव्हा कुठं पकड जरा ढिली झाली..

एवढयात मोका साधून सर्जेरावांनी तिला आत ढकलून दिलं आणि दाराला कडी लावून घेतली..

"सोडणार न्हाई मी कुणाला.. गाठ माझ्याशी आहे", आतून आवाज येतच राहिला..

रावसाब पाटील खोकत बाजूला पडून राहिले.. सर्जेरावांनी त्यांना उचलून त्यांच्या खोलीत नेहून झोपवलं..

काहीच कळायला मार्ग न्हवता.. ती सुकांता होती की तिच्या अंगात शिरलेलं भूत..

रात्रभर दरवाजा वाजतच राहिला..

भाग ७

ठक ठक ठक.. दरवाजावर कडीची थाप पडली..

"आलो... आलो", आतून रामाचा आवाज आला..

दरवाजा उघडला.. दारात म्हादा पाटील उभे होते..

"तुम्ही कशाला इथं वर यायचं कष्ट घेतलं पाटील.. बोलावणं धाडलं असतं तर म्या लगेच निघून आलो असतो की", म्हादा पाटलांना बघून रामा बोलला..

"येळच तशी आल्या की स्वतःला यायला लागलं", म्हादा पाटील आत येत म्हणाले.

"काय झालं ? लयच काळजीत दिसताय", रामा म्हणाला..

"सकाळ सकाळी बातमीच तसली कानावर आल्या.. काय करू तेच कळणा", पाटील इकडे तिकडे बघत अवघडून बोलू लागले..

"नेमकं काय झालंय मला सांगचाल तर का?" रामानं ईचारलं.

"घरात कोण न्हाई न्हवं.. कारण मी जे सांगणार हाय ते कुणाला कळू घायचं न्हाय", पाटील म्हणाले.

"बायको माग गोठ्यात जनावरांची धार काढत बसल्या.. अन आई चार दिवस भनीकडं राहायला गेल्या.. तुम्ही बिनघोर बोला", रामानं सांगितलं.

"भैरववाडी वरून निरोप घेऊन एक माणूस आलता.. आपली सुकी येड्यावाणी करायला लागल्या म्हण.. तडक निघून यायला सांगितलं हाय", पाटलांनी मनातला शब्द अन शब्द बोलून टाकला.

लग्नाला जाताना म्हसनवाट्या जवळच्या ओंडक्याची हकीकत सांगायचा विचार रामाच्या मनात आला.. पर तिथं गेल्यावर नेमकी परिस्थिती काय हाय बघूया आणि मग सांगू म्हणत त्याने विचार गिळून टाकला.

"पर नेमकं काय झालंय काय सांगितलं नाही का?" रामानं विचारलं.

"न्हाय न्हवं.. म्हणूनच जीवाला घोर लागलाय.. तिकडं गेल्यावरच समदं कळल बघ", म्हादा पाटील म्हणाले.

"मी चांगली कापडं घालून आलोच.. तुम्ही निघायची तयारी करा", रामा म्हणाला..

"लवकर ये म्हंजी मिळवलं", असं म्हणत म्हादा पाटील बाहेर पडले..

झपाझपा पावलं टाकीत ते दिसेनासे झाले..

बैलगाडी गावाबाहेर पडली.. उन्हाचा कल वाढला होता..
रखरखत्या उन्हात बैल जोर लावून पळत होती.

गावं वाड्या वस्ती मागे सोडत बैलगाडी सुसाट धावत सुटली
होती.

बैलगाडी त्या म्हसनवाट्या जवळ आल्यावर रामानं बैलांची
गती कमी केली.

"काय झालं गा? चल की लवकर... इथं जीवाला चैन पडंना",
म्हादा पाटील बोलले.

"जरा धार मारायचा इचार होता", रामा करंगळी दाखवत
म्हणाला.

"मग थांबव.. म्या बी लागलीच उरकून घेतो", म्हादा पाटील
म्हणले.

म्हसनवट्याच्या थोडं म्होर बैलगाडी थांबवून दोघे उतरले..

आधी गाडी जिथं बंद पडली होती नेमकं तिथंच बैलगाडी उभा
केली होती..

रामा रस्त्यावरून खाली थोडं आत जाऊन लघवीला उभारला.. म्हादा पाटील पलीकडंच्या अंगाला गेले..

तिथं जवळच राख पडली होती.. एका दगडाला गुलाल लावून उभा केलता.. तिथं आसपास दोन तीन ठिकाणी तशीच दगड ठेवली होती.. गुलालाने माखलेली दगडं बघून रामाच्या शंकेत आणखीन भर पडली.

धार मारता मारता रामानं बघितलं आणि त्याच्या डोक्यात एक एक गोष्टीचा उलगडा होऊ लागला.. म्हसनवाट्याच्या बाहेर बी मडी जाळल्याची चिन्ह होती ती.. नजर जाईल तिथं राखच दिसत होती..

रामा उरकून वर रस्त्यावर आला.. रस्त्यावरून एक म्हातारा वैरणीचा बिंडा घेऊन चालला होता..

"नेमकं कोणतं गाव म्हणायचं हे?" रामानं त्याला थांबवत विचारलं.

"वंजारवाडी हाय", म्हातारा म्हणाला आणि निघून गेला..

दोघे बैलगाडीत बसले.. चाबूक मारताच बैल पुन्हा धावू लागली..

ऊन डोक्यावर आलं तेव्हा दोघे भैरववाडीत पोचले..

"या या पाहुण.. तुमचीच वाट बघत बसलो होतो", म्हादा पाटलांना बघून रावसाब पाटील म्हणाले.

दबक्या पावलांनी रामा बी आत आला.. सर्जेरावांनी दोघाला रांजणातून पाणी दिलं.

तांब्यातल पाणी घटा घटा पिऊन दोघे बसले.

"आबा देसायांना बी आणलं असतं तर बरं झालं असतं.. त्याच्या देखतच काय त्यो फैसला झाला असता", रावसाब पाटील बोलले.

"काय झालंय ते तर सांगा की.. आमची पोर कुठं आहे?" म्हादा पाटलांनी स्वयंपाक घराकडं बघत विचारलं.

"हाय की.. तुमची लेक आतल्या खोलीत हाय", रावसाब पाटील म्हणाले..

पाटलीन बाई दोन वाट्या च्या घेऊन आल्या..

"तुमचा निरोप ऐकला आणि जीवाला घोरच लागला बघा.. अन हातची काम सोडून तडक इकडं निघून आलो.. पोरीला बघटल्या बिगर जीवाला चैन पडणार नाय बघा", म्हादा पाटील म्हणाले...

"म्हंजी काय असेल ते स्पष्टच बोलतो", रावसाब पाटलांनी रात्री झालेलं सगळं काही थोडक्यात सांगितलं..

म्हादा पाटलांनी धोतरान कपाळावरचा घाम पुसला.. रामाला पण सगळं ऐकून धक्काच बसला.

"मला एकदा बघू दे काय झालंय ते", म्हादा पाटील सर्जेरावांच्या कडे बघत म्हणाले.

सगळे खोली जवळ आले.

बाहेरून कडी बघून म्हादा पाटील चिडले आणि म्हणाले, "ही काय पद्धत म्हणायची पाव्हन.. आमच्या लेकीला अजून कोंडून घातलायसा व्हय".

"आवं राती तुम्ही असायला पाहिजे होता.. सुनबाईचा त्यो अवतार बघून काय सुचत न्हवतं", रावसाब पाटील म्हणाले.

"एक न्हवं दोन दोन मर्द घरात हायसा की.. तुम्हाला एक पोरगी ऐकली न्हाय व्हय", म्हादा पाटील पुढे बोलले.

"तुम्हाला बोलायला काय जातंय.. तिचं ते रूप बघून भलं भलं गडी गार पडलं असतं", रावसाब पाटील म्हणाले.

"आमची पोरगी आता तुमच्या घरी दिल्या.. तिच्यावर सगळा हक्क आता तुमचा सर्जेराव.. तुम्ही धाकात ठेवायला हवं", म्हादा पाटलांनी वाद न घालता समजावलं.

आबा.. आबा.. आतून सुकांताचा आवाज आला.. ती दरवाजा जवळ येऊन आवाज देत होती.. रडत होती.

काय हाल करून ठेवलंय पोरगी च.. असं म्हणत त्यांनी कडी काढली.

सुकांता आतून बाहेर आली आणि तिच्या वडलांना बिलगली.. हुंदके देऊन रडू लागली.

"आबा मला कस तरी होतंय.. रातच अंगात एकदमच ताप भरतोय.. परत काय होतंय ते कळत नाही", सुकांता रडत रडत बोलू लागली..

मी आलोय आता पोरी.. तू शांत हो बघू आधी.. रडून रडून तो चेहरा किती सुकलाय बघ.. त्यांनी तिची आसवं पुसत धीर दिला..

रावसाब पाटील आणि पाटलीन बाईं भिऊन लांबच उभ्या होत्या..

सुकांताच्या गळ्यावर आणि कपाळावर हात लावून बघितलं.. अंग थंडगार पडलं होतं.

"आवर तुझं सगळं.. आपण गावाकडं जाऊ.. तिथं गेल्यावर जरा बरं वाटलं", म्हादा पाटील म्हणाले..

"काय म्हणता सर्जेराव.. चाललं न्हवं?" म्हादा पाटलांनी विचारलं.

"होय चाललं.. बेदककल घेऊन जावा", सर्जेराव रावसाब पाटलांच्याकडे बघत म्हणाले.

"व्हय.. माहेरच्या माणसातनी सुनबाई लवकर बऱ्या होतील",
रावसाब पाटील म्हणाले.

रामा सर्जेरावांना घेऊन बाजूला गेला.. त्यानं काल घडलेल्या
गोष्टी पुन्हा एकदा विचारून घेतल्या..

"पोरगी येडी नाय एवढं ध्यानात असुद्या सर्जेराव", रामानं
सांगितलं.

"मग असं मधनचं काय खूळ लागतंय व्हय तिला", सर्जेराव
चिडून म्हणाले.

"मला तर वाटतय तिला लागीर झालंय... याबद्दल म्हादा
पाटलासनी काय बोलू नगा.. आम्ही सुकांता ला गावाकडं घेऊन
जातो.. आमच्या गावातल्या माळावर एक पीर बाबा हाय.. तिथं
न्हेल की पोर हाय तशी धड धाकड होईल.. माझ्यावर इश्वास ठेवा",
रामा सर्जेरावांसनी आधार देत बोलला.

दोघे बोलत बोलत आत आले.

"चला घास घास भर जेऊन घेऊया", रावसाब पाटील
म्हणाले.

म्हादा पाटलांनी कशी बशी एक भाकर खाल्ली अन हात
धुतला.

रामान पण लगोलग हात धुतलं.

सुकांताच सामान भरलेली पिशवी घेऊन सर्जेराव बाहेर आले.
संध्याकाळचे पाच वाजले होते.

सुकांताला बैलगाडीत बसवून म्हादा पाटील वर चढले.. रामा
बी समोर बसला.

सर्जेराव रामाच्या जवळ गेलं आणि म्हणाले, "अंधार
व्हायच्या आधी गावात पोचा.. अन सांभाळून जावा".

सुकांता मान खाली घालुन गाडीत बसली होती.. तिच्या
डोक्यावरचा पदर सावरत ती बैलगाडीत एका बाजूला टेकून
बसली.

बैलगाडी धुरळा उडवत पुढे निघाली.. थोड्या वेळात गाडीनं
वळण घेतलं आणि दिसेनाशी झाली.

रावसाब पाटील आणि पाटलीन बाई वाड्यात गेल्या.

सर्जेराव थोडा वेळ तिथेच उभा राहिले.. त्यांना सुकांता ची
काळजी वाटत होती.

भाग ८

शेवटी घडायला नको होतं तेच झालं.. सूर्य मावळला होता.. अंधार पडायला सुरुवात झाली होती.. चंद्र ढगाआड कुठे तरी लपला होता.

बैलगाडी अजून वंजारवाडीच्या मागेच होती.. रामाने बैलगाडी खूप पळवली होती.. बैलांच्या पाठीवर सटासट चाबूक बसत होते.. बैल अजून जोरात धावत होते पण काही केल्या अंतर काही वसरत न्हवत.

बांगड्याच्या खनखणीचा आवाज आला... म्हादा पाटलांनी सुकांताकडे बघितलं.. ती एकटक समोर वाटेकडे बघत बसली होती.

वंजारवाडीच्या वेशीजवळ खांबावरील लाईट बंद चालू होतं होती.

बैलगाडी वंजारवाडी जवळ आली आणि सुकांताच्या तोंडून गुरगुरण्याचा आवाज येऊ लागला.. सुकांता पिसाळल्या सारख करत होती.

"सुके काय होतंय तुला?" म्हादा पाटलांनी विचारलं.

"गाडी थांबवा... मला उतरायचं आहे.. मला घरला जायचंय", सुकांता विनवणी करू लागली.

"आपण घरलाच चाललोय.. तासाभरात आपला गाव येईल", म्हादा पाटील लेकीला समजावू लागले.

"न्हाई.. हे काय माझं गाव आलंय.. माझं बाळ घरात माझी वाट बघत असल.. मला जाऊ द्या", सुकांताच्या आवाजत बदल होत होता.

वंजारवाडी च्या वेशीजवळून रामा जोरात बैलगाडी हाकू लागला.

"तुला गाडी थांबव म्हणल्याल कळतं का न्हाई?", सुकांता रामाला चिडून बोलली.

रामानं माग वळून पाहिलं तेव्हा सुकांता च्या लालभडक डोळ्यात आग दिसत होती.

"सुके.. कुणाशी बोलत्यास ते कळतंय का तुला.. तोंड सांभाळून बोल", म्हादा पाटील ओरडले.

रामा मागे लक्ष न देता बैल हाकतच होता.

सुकांता माग उडी मारायचा प्रयत्न करू लागली..

"तू इथं उतरून काय करणार हायस पोरी?" म्हादा पाटील तिला अडवत म्हणाले.

"सूड घ्यायचा आहे मला सूड! त्या चांडाळणी चा सूड घ्यायचाय जिनां मला मारून हिरीत फेकून दिलं", सुकांताने म्हादा पाटलांच्या हाताला झिडकारून उडी मारली.

रामानं थोडं पुढं जाऊन बैलगाडी थांबवली.

रस्त्यावर कोणी सुद्धा नव्हतं.. अंधारात ती जागा अजूनच भकास वाटत होती..

"सोडणारी न्हाई मी तुला.. तुझ्या नरडीचा घोट घेतल्या बिगर माझ्या आत्म्याला कधीच शांती भेटणार न्हाई", सुकांता जोर जोरात ओरडू लागली..

गावाच्या दिशेने पळू लागली. पळत जाऊन म्हादा पाटलांनी तिला कसबस पकडलं..

रामान पण तिला एका बाजूला पकडून धरलं..

"मला मारून त्या हडळीला झोप तर कशी लागत असेल.. मला तिचा बदला घेऊ दे.. मला सोडा", ती किंचाळू लागली.

म्हादा पाटलासनी सुकांता काय म्हणतेय ते काही कळत न्हवतं.. तिला घरापर्यंत सुखरूप कस न्यायचं एवढं कोडं त्यासनी पडलेली होतं.

सुकांतान दोघांना बाजूला फेकून दिलं.. म्हादा पाटील दगडांच्या जवळ च पडले... जरा कमी त्यांचं डोस्क फुटता फुटता वाचलं.

रामा पण दुसऱ्या बाजूला ईवळत पडला होता.

म्हादा पाटील उठून आणि तिच्या मागे गेले आणि तिच्या पायाला पकडून धरलं.. सुकांता ला जागच हलता येईना. ती लाथा मारण्याचा प्रयत्न करू लागली.. जीवाच्या आकांताने पाय झिडकारू लागली.

"रामा बैलगाडीत कासरा हाय का बघ लवकर", म्हादा पाटलांनी आवाज दिला.

ती मारू लागली.. पुन्हा पुन्हा पाय झिडकारू लागली.. म्हादा पाटलांनी गच्च धरून ठेवलं होतं.

रामा पळत जाऊन कासरा घेऊन आला.

दोघांनी मिळून सुकांताला कासऱ्यात गुंडाळलं.. आणि ओढत न्हेऊन बैलगाडीत माग बसवून बांधलं.

सुकांता गुरगुरत होती.. ओरडत होती.. आदळ आपट करत होती.

"रामा गाडी पळीव आणि आपलं गाव आल्या बिगर थांबवू नगं", म्हादा पाटील म्हणाले.

म्हसनवाट्या जवळ आल्यावर सुकांता एकटक मडी जाळत्यात तिथं बघू लागली.

कुत्री ओरडत बैलगाडी च्या मागे लागली.. भुंकू लागली.

म्हसनवाट्यात उभारलेली दोन कुत्री वर आभाळाकडं तोंड करून कुईईईईई करून रडू लागली.

तो सगळा प्रकार बघून रामाची जाम तंतरली होती.. त्याचा सदरा भिऊन घामाने भिजला होता.

तो फकस्त गाडी जोरात हाकत होता.. बैलगाडी गावाबाहेर आली.

गाव सोडून जस जसे समोर जाईल तसं ती शांत होऊ लागली.. थोड्या वेळाने झोपी गेली.

"काय तर लागीर झालंय एवढं मात्र खरं आहे.. तुम्ही बघटलासा न्हवं कसा आवाज बदलला होता... ताकद वाढली होती.. दोन गड्यासनी एका पोरीन उचलुन फेकावं म्हणजे ही तर सैतानाची ताकदच म्हणायचं", रामा म्हणाला.

"लागीर झालंय खर हाय पर नेमकं कुणाचं असलं र.. ते काय कळायला मार्ग नाही की", म्हादा पाटील म्हणाले.

उद्याच्या उद्या हिला पीर बाबाच्या माळावर न्यायला लागतंय बघ.. तिथं गेल्यावरच समजल, म्हादा पाटील पुढे म्हणाले.

"व्हय जी. तिथं भली भली भूतं बोलायला सुरू करत्यात",
रामा म्हणाला.

रामा भिऊन गाडी पळवत होता.. गाव येऊ पर्यंत दोघांतील
कोणच बोललं नाही.

गावात पोचल्यावर सुकांताला तिच्या खोलीत नेहून झोपवलं..
आणि रामा निघून गेला.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी रामा आवरून शिंद्यांच्या हाटेलात
गेला.. हाटेलात रोज वर्तमानपत्र घेतल जाई.

रामानं तिथल्या पोऱ्याकडं जुन्या वर्तमानपत्रांच्या बदल
विचारले.

च्या चा घोट घेऊन त्यानं बिडी पेटवली.. एक झुरका घेऊन
त्यानं बकाका धूर बाहेर सोडला.

त्या पोऱ्यानं रामाच्या समोर जुन्या वर्तमानपत्राचा गड्डा आणून
ठेवला.

जुना गड्डा घेऊन त्यातुन लग्नाच्या दिवशीच्या आसपासच्या
तारखेचे वर्तमानपत्र बाजूला काढले... एक अन एक बातमी मन
लावून वाचू लागला.. वेगाने पानं पालटू लागला.. हताश होऊन

एक वर्तमानपत्र ठेवायचं आणि नव्या उमेदीने दुसरं वर्तमानपत्र उचलू लागला.

बिडीचा शेवटचा झुरका मारून त्यानं बिडी बाहेर फेकून दिली.

"विहिरीत उडी घेऊन महिलेची आत्महत्या", रामा ने ठळक अक्षरात लिहलेली बातमी वाचली.

विहिरीत उडी मारून विवाहितेची आत्महत्या.

वंजारवाडी: आठ महिन्याच्या बाळाला घरात ठेऊन विवाहितेने विहिरीत उडी मारून आत्महत्या केली.

वंजारवाडी येथे शनिवारी संध्याकाळी हा प्रकार उघडकीस आला.

वंजारवाडी येथील विश्वास मातकर यांच्याशी दामिनी यांचा विवाह झाला होता.. त्यांना आठ महिन्याचा एक मुलगा आहे.. शनिवारी सकाळी दवाखान्यात जाऊन येतो म्हणून दामिनी घरात सांगून निघाल्या.

संध्याकाळी पर्यंत त्या परत न आल्यामुळे घरच्यांना शंका आली.. त्यांनी शोधाशोध सुरू केली..

गावाबाहेर असणाऱ्या सदाशिव ढेरे यांच्या मालकीच्या पाण्याने भरलेल्या विहिरीत उडी टाकून आत्महत्या केल्याचं सगळ्यांच्या लक्षात आलं.. सदाशिव ढेरे यांच्या पत्नी

विहिरीजवळ पाणी काढण्यास गेल्या तेव्हा त्यांना विहिरीजवळ पिशवी आणि त्यात कपडे आढळले.. विहरित वाकून बघितल्यावर मृतदेह उलटा तरंगत असलेला आढळून आला.. मृतदेह वर काढल्यानंतर तो दामिनी मातकर यांचा असल्याचं समजलं.. गावाला काळिमा फासणारी घटना घडल्याचं पंचक्रोशीत बोललं जात आहे.

रामान त्या पानांची घडी घातली आणि वर्तमानपत्र जवळ आणून बातमी परत परत वाचली.

राती वंजारवाडी जवळ आल्यावर सुकांता अशी पिसाळल्या सारखं का करत होती ते रामाला समजलं.

म्हादा पाटलांच्या कानावर ही बातमी लगोलग पोचवली पाहीजेल म्हणत त्यानं वर्तमानपत्र हातात घेतलं.. गडबडीत च्या चं पैस भागवून बाहेर पडला.. आणि म्हादा पाटलांचा वाडा गाठायचं ठरवलं.

म्हादा पाटलांच्या वाड्या बाहेर बरीच बायका माणसं गोळा झाली होती. लोकं आपापसात बोलत उभा होती.

"सासरकडं काय तर तक्रार झाली असलं.. सासू सासर छळ करत होत म्हणं", बायका माणसांच्या तोंडून ऐकायला येत होतं.

रामा त्यांच्याकडे लक्ष न देता म्होरं आला.. काय झालंय ते त्याला अजून कळलं न्हवत..

वाड्याच्या दरवाजा समोर आल्यावर आतून मोठमोठ्याने रडण्याचा आवाज येऊ लागला..

म्हादा पाटील डोक्याला हात लावून बसलेले दिसले.. रामा आत आला.. आणि त्याने पुढे होऊन पाहिलं.

वाड्याच्या मधोमध मोकळ्या जागेत सुकांताचं मंडं ठेवलं होतं.. म्हादा पाटलांची भावकी अन शेजारी पाजारी भवती बसून रडत होते.. सुकांताची आई धाय मोकळून रडत होती.. डोस्क बडवून घेत होती.. बाकीच्या बाया त्यांना समजावत होत्या.

बापई मंडळी तिरडी बांधायच्या तयारीला लागले होते.

म्हादा पाटलांना दाखवायला आणलेलं वर्तमानपत्र रामानं हातात चुरघळत सदऱ्याच्या खिशात कोंबलं.

रामा म्हादा पाटलांच्या जवळ जाऊन उभा राहिला.

"रामा.. माझ्या पोरीला न्हेलं रं देवानं", म्हादा पाटील रामाच्या गळ्यात पडून रडू लागलं..

कधी झालं आणि कसं झालं हे ईचारायचं धाडस बी रामाच्यात उरलं न्हवतं.. त्यो फकस्त मड्याकडं बघत रडत उभा होता.

गोष्टी एवढ्या टोकाला जातील हे रामाला सपनात बी वाटलं न्हवत.. चुडा असलेल्या त्या नव्या नवरीच मडं बघून सारा गाव रडत होता.

सर्जेरावांच्या घरला निरोप घेऊन एक बैलगाडी पाठवल्या असं समजलं.

सुकांता च्या सासरकडंच मंडळी येण्याची सगळे वाट बघू लागले.

दुपार नंतर बैलगाडी परत वाड्या म्होरं येऊन उभा राहिली होती.. रामानं नजर वर केली तेव्हा सर्जेराव आणि रावसाब पाटील म्हादा पाटलांच्या जवळ उभे होते.

एव्हढा उशीर वाट बघूनबघून भावकी बरीच ताटकळली होती.

रामानं आणि भावकीतल्या बापयांनी खांदा देऊन मडं म्हसनवाट्यात आणलं.

सुकांतानं फास लावून घेऊन आत्महत्या केल्या एवढं तर रामाला आतापर्यंत कळलं होतं.. लोकांच्या तोंडूनच त्याला सगळ्या गोष्टींचा उलगडा होत होता.

रडत रडत सगळं अंत्यविधी पार पाडलं.. सगळे लोक निघून जाऊ लागले.. आसपास कोण नसल्याचं बघून रामा चित्तेजवळ गेला.. सोबत सर्जेराव ही होते.

आल्यापासून त्यांनी तोंडातून एक शब्द बी काढला न्हवता.. ते मनातल्या मनात स्वतःच्या नशिबाला दोष देत होते.. चित्तेच्या आगीच्या झळा बसत होत्या..

"सर्जेराव.. जे झालं ते व्हायला नको होतं.. पर नशीबाम्होरं कुणाचं चालतंय व्हय", रामा त्यांना समजावत होता.

"आता सारं गाव आमच्या तोंडात शेण घालल बघा.. त्यांना वाटणार आम्हीच पोरीचा छळ केला असंल म्हणून", सर्जेराव समोरच्या आगीत एकटक हरवून बोलले.

"यात तुमची काय बी चूक न्हाय.. सुकांताला लागीर झालं होतं.. एका बाळंतिणीचं", रामा सांगू लागला.

"काय? तुम्हाला कसं समजलं? सर्जेरावांना धक्काच बसला.

"व्हय.. बाळंतीणच होती ती.. वंजारवाडीच्या वाटंवरली.. रामाने खिशातलं वर्तमानपत्र काढून त्यांच्या हातात दिलं", त्या नेमक्या बातमीवर बोट ठेवत सर्जेरावांना वाचायला सांगितलं.

बातमी वाचून सर्जेरावांच्या काळजात धस्स झालं.

रामान हात जोडलं आणि बारीक आवाजात पुटपुटू लागला,
"देवा त्या बाळंतिणीच्या आत्म्याला मुक्ती दे.. आणि हे संकट
सुकांताच्या जीवाबरोबर कायमच दूर जाऊ दे.. बाकीच्यासनी
याचा धक्का लागू देऊ नगं".

रामान सर्जेरावांच्या हातातून वर्तमानपत्र घेतलं आणि ते त्या
पेटत्या चितेत फेकून दिलं. आगीच्या झळा आणखीन च वाढल्या..
काळसर धूर दूर हवेत पसरत होता.. दोघे पाटलांच्या वाड्याकडे
निघून आले.

संध्याकाळी रामा घरला निघून आला.. त्याच्या मनातून
सुकांताचा इचार काही केल्या जाईना.

दोन चार दिवस त्याला रातचं झोप बी लागली नाही.. राहून
राहून त्योच ईचार त्याला डसु लागला.

काही दिवस असेच निघून गेले.. म्हादा पाटील गावात फिरू
लागलं होतं.

रामानं एकदिवशी म्हादा पाटलासनी शेतात गाठलं.. दोघे
थोडा वेळ बोलत उभा राहिले.

"लागीर झाल्याचं निमित्त झालं अन सोन्या सारखी माझी पोर
घेऊन गेलं", म्हादा पाटील म्हणाले.

"त्यादिशी रातच मी तुम्हा दोघाला पोचवून घरला गेलो.. परत अस घडल हे सपनात बी वाटलं न्हवत बघा", रामा म्हणाला.

त्या दिवशी ती रातचं एक दीडच्या आसपास झोपेतून उठली.

"माझं बाळ रडत असल घरात.. मला बाळाजवळ घेऊन चला म्हणून सुकांता ओरडू लागली".

तिची आई जवा तिला समजवायला जवळ गेली तवा तिला बी सुकांतानं हातभर लांब फेकून दिलं.

तुला खरं सांगू का रामा.. ते फकस्त सुकांताच शरीर होत.. तिच्यात सुकांताचं दुसरं काय बी उरलं न्हवत.

तिला होणारा त्रास मलाच बघवत न्हवता.. शेवटी शेवटी ती डोस्क भीतीवर आपटून घेऊ लागली.. माझं बाळ तिकडं उपाशी असेल.. रडत असेल.. मला माझ्या बाळाला दूध पाजायला जायचंय.. म्हणत बाहेर पळू लागली.

आम्ही दोघांनी तिला वडत घरात आणलं.. आणि तिला तिच्या खोलीत डांबून घातलं.. बाहेरून कडी घातली.

ती बराच वेळ दरवाजा वर लाथा बुक्या घालत होती..

खोलीतून दाण दाण असा आवाज व्हायला लागला.

एक सावली जोर जोरात वेगाने खोलीभर धावत होती.. मध्येच थांबत होती पुन्हा धावत होती.. ते सगळं डोळ्याला दिसण्या पलीकडंच होतं.. खिडकीतून हा सगळा प्रकार दिसत होता.

तिच्या आईनं देव्हान्यातन अंगारा आणून खिडकीतन आत टाकला तवा कुठं ती जरा शांत झाली.

गुरगुरण्याचा तिचा आवाज बंद झाला.. आम्हाला वाटलं ती झोपली असल म्हणून आम्ही बी घाबरून तसच झोपलो.

सकाळी तिला माळावर पीर बाबा कडं घेऊन जायचं म्हणून कडी काढली.. समोर बघतोय तर तिनं लुगड्यानं गळफास लावून घेतला होता.. जवळ जाऊन बघतोय तर सगळं संपलं होतं.. चेहरा काळपट पडला होता आणि उघडे डोळे आणखीन च भयानक वाटत होते.. म्हादा पाटलाना बोलताना गहिवरून आलं.

रामानं म्हादा पाटलांना आधार दिला.. त्यांना आणखीन तरास घायला नको म्हणून तो तिथून निघून आला.

कधी म्हसनवाट्या जवळणं जायचं झालं की त्याला आज पण सुकांताच्या बाबतीत घडलेली हकीकत आठवते... रात्री अपरात्री सपनात सुकांता येते.. बाळाकड घेऊन चला म्हणत विनवणी करते.

तिचा भास होतो.. तिचं वऱ्हाड आठवतं.. त्या धावत्या बैलगाड्या आठवतात.. ती केव्हाच निघून गेली होती.. तिचा फक्त आभास उरला होता... अजून रामाला छळत होता.

--समाप्त--

कथा खरंच इथे संपते? जाणून घ्या.

सौरभ दत्तात्रय कुंभार

whatsapp- ७३८५३६००९७

साहित्य म्हणजे असतं काय?

जीवनाचे अनुभव असतात, कधी खरे तर कधी खोटे वाटतील इतके खरे.

जीवनमूल्यांचे आदर्श असतात, कधी सोपे, कधी अवघड. कधी अशक्यप्राय.

जगण्याच्या चढ उतारांचे आरसे असतात. कधी अनुभवलेले. कधी न ऐकलेले.

आपल्या मनाचा, आपल्या जीवनाचा आरसा असतो साहित्य.

साहित्यात रमू या.

साहित्यात रमणारा समाज अधिक सुसंस्कृत, अधिक प्रगतीशील असतो.

प्रगती म्हणजे केवळ समृद्धी नाही ना!

ई साहित्य प्रतिष्ठान.

मराठी साहित्यातील एक कोवळे पान.

एक प्रसन्न अनुभव

www.esahity.in

www.esahity.com

esahity@gmail.com

